

W głąb las

Leśne, rośne i wonne rano.
Słońce wschodzi z gałęzi,
idę wolno, chwiejnie, polaną,
jak po lek, po dziewięćsił...

Sam. Ze sobą-niemową,
słucham ciszy i naprzemian szumu:
co on znaczy, przeszło do szeptunów
zapomnianych, dawnych, wybyłych;
słabosilny, doszły do pół siły
idę chwiejnie, jak po lek, polaną
i w głąb -
w las,
w starodrzewny przebyt bez domu.

Czas mi nastał. Stąpam miarowo,
postukując imaginowaną
laską w dąb:
kukułką majową.

Przepowiada mi wieczność - nikomu.

Ile kroków rok rocznie wykuka,
ile lat mi o ziemię stuknie?